

Nur 283 / W052101

Bisac JUV056000 / JUV036000 / JUV001000

© MMXXI Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXX Tekst: Anh Do

© MMXX Illustraties: Chris Wahl

First published by Allen & Unwin, Australia, in 2020

Oorspronkelijke titel: *E-Boy. Lightning Strike*

Nederlandse vertaling: Sander Meij

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

ANH DO

E-BOY

BLIKSEMINSLAG

Illustraties: Chris Wahl

kluitman

HOOFDSTUK 1

Ik haat mezelf! dacht Ethan. Ik haat dit stomme lichaam, ik haat dit ziekenhuis, ik haat alles!

Ethans boze gedachten draaiden rond in zijn hoofd, terwijl hij op de operatietafel lag, slechts gekleed in zijn ondergoed.

Hij overwoog om de kamer uit te rennen, maar wist dat hij er niet geweldig uitzag in die strakke witte onderbroek. De gedachte alleen al was genoeg om hem daar te houden, in afwachting van zijn veertiende operatie in achttien maanden tijd.

De storm die buiten woedde, maakte zijn humeur er niet beter op. De medische instrumenten om hem heen lichtten op in de bliksemflitsen achter de ramen. Ethan probeerde zichzelf te kalmeren. Je zou inmiddels aan ziekenhuizen gewend moeten zijn, dacht hij. Je bent er vaak genoeg geweest.

Zijn hele jeugd al had hij gezondheidsproblemen – met zijn hart, botten en spieren – maar na jarenlange behandelingen had hij gedacht daar eindelijk vanaf te zijn.

Halverwege zijn tienerjaren had Ethan voor het eerst in zijn leven gemerkt dat hij best sterk was en misschien wel... normaal kon zijn. Hij had vrienden gemaakt, sportte graag en had tot ieders verbazing, inclusief die van hemzelf, zelfs een tijdje een vriendin gehad. Hij had zich gefocust op wat hij het liefste deed, programmeren, en vanwege zijn hoge cijfers had hij een studiebeurs gekregen en aan een prestigieuze programmeeropleiding aan Titan University mogen beginnen.

Niet lang daarna was de vreselijke hoofdpijn begonnen, gevolgd door de verwoestende diagnose: een hersentumor die niet te opereren viel.

‘Dit ziet er erger uit dan voorspeld,’ mompelde een verpleegster. Ethan vreesde even dat ze het over hem had, maar beseftte toen dat ze de storm bedoelde.

‘Hoe gaat het daar, Ethan?’ Dokter Penny Cook verscheen naast hem.

Haar aanwezigheid werkte kalmerend en veranderde zijn angst in ongemak. Hij schaamde zich ervoor hoe hij daar lag, bijna naakt. Hij was mager en slungelig, en de helft van zijn haar was afgeschoren. Hij voelde zich niet bepaald knap. Hij wist dat het dom was om verliefd te worden op een vrouw die veel ouder was dan hij, en bovendien zijn behandelend arts, maar hij kon er niks aan doen. Dokter Cook had kastanjebruin haar, diepbruine ogen en haar gladde huid was bleek van de tl-verlichting waaronder ze jaren in laboratoria had doorgebracht.

Misschien ben ik binnen een uur wel dood, dacht hij. Ik kan verliefd zijn op wie ik maar wil.

Nadat duidelijk was geworden dat Ethan een tumor had, hadden zijn ouders de beste artsen in de wereld ingeschakeld. Allemaal hadden

ze gezegd dat het onmogelijk was om hem te genezen.

Toen was Penny verschenen, als een engel in een smetteloos witte laboratoriumjas. Ze was een wonderkind, een wereldwijde expert op het gebied van hersenwetenschap en kunstmatige intelligentie, en dat al op haar 26ste. Ze kende Ethans toestand en had zijn ouders benaderd om te vragen of hij bereid was om mee te doen aan een heel nieuw experiment met een medische robot die ze zelf had ontwikkeld. Aangezien zijn enige andere optie doodgaan was, had Ethan met haar voorstel ingestemd.

Zo was hij in deze fonkelnieuwe operatiekamer van de overheid beland. Om hier binnen te komen had hij eerst een stuk of tien geheimhoudingsverklaringen moeten ondertekenen en allerlei beveiligingscontroles moeten doorlopen. Net als zijn ouders, die buiten zaten te wachten.

‘Ethan?’ vroeg Penny. ‘Waar zit je met je gedachten?’

‘Ver weg.’

‘Het is volkomen begrijpelijk dat je bang bent,’ zei Penny en ze legde een hand op zijn arm. ‘We helpen je erdoorheen.’

Ethan glimlachte zwakjes. Ze kon onmogelijk zo zeker van haar zaak zijn als ze klonk. Niet als dit pas de eerste keer was dat deze operatie werd getest.

‘Oké,’ zei Penny, ‘ik geloof dat je Gemini al eens hebt ontmoet.’

De medische robot stapte Ethans gezichtsveld binnen.

Hij ziet er zo... perfect uit, dacht Ethan bij zichzelf.

Met zijn korte blonde haar, hoekige trekken en soepele postuur was Gemini bijna niet te onderscheiden van een echte man van midden twintig. Wat hem verraadde waren zijn verchromde ogen en de elektriciteitskabel die via zijn rug met een bedieningspaneel was verbonden. Gemini was een baanbrekende creatie, die nog niet openbaar was gemaakt, vandaar dat Ethan

al die geheimhoudingsverklaringen had moeten ondertekenen. Penny hoopte dat Gemini een revolutie in de medische wetenschap zou veroorzaken.

‘Hallo, Ethan.’ Gemini’s mondhoeken plooiden zich in wat een geruststellende glimlach moest

voorstellen, maar eigenlijk zag het er eerder een beetje eng uit. ‘Goed om je weer te zien. Ben je klaar om te beginnen?’

‘Denk je echt dat het zal werken?’ vroeg Ethan.

‘Mijn chirurgisch slagingspercentage is honderd procent,’ zei Gemini. ‘Hoewel deze procedure nog niet is getest. Ik bereken een kans van...’

‘Zo kan-ie wel weer, Gemini,’ onderbrak Penny hem. Ze wierp Ethan een verontschuldigende blik toe. ‘Zijn houding tegenover de patiënt moet nog een beetje worden aangepast.’

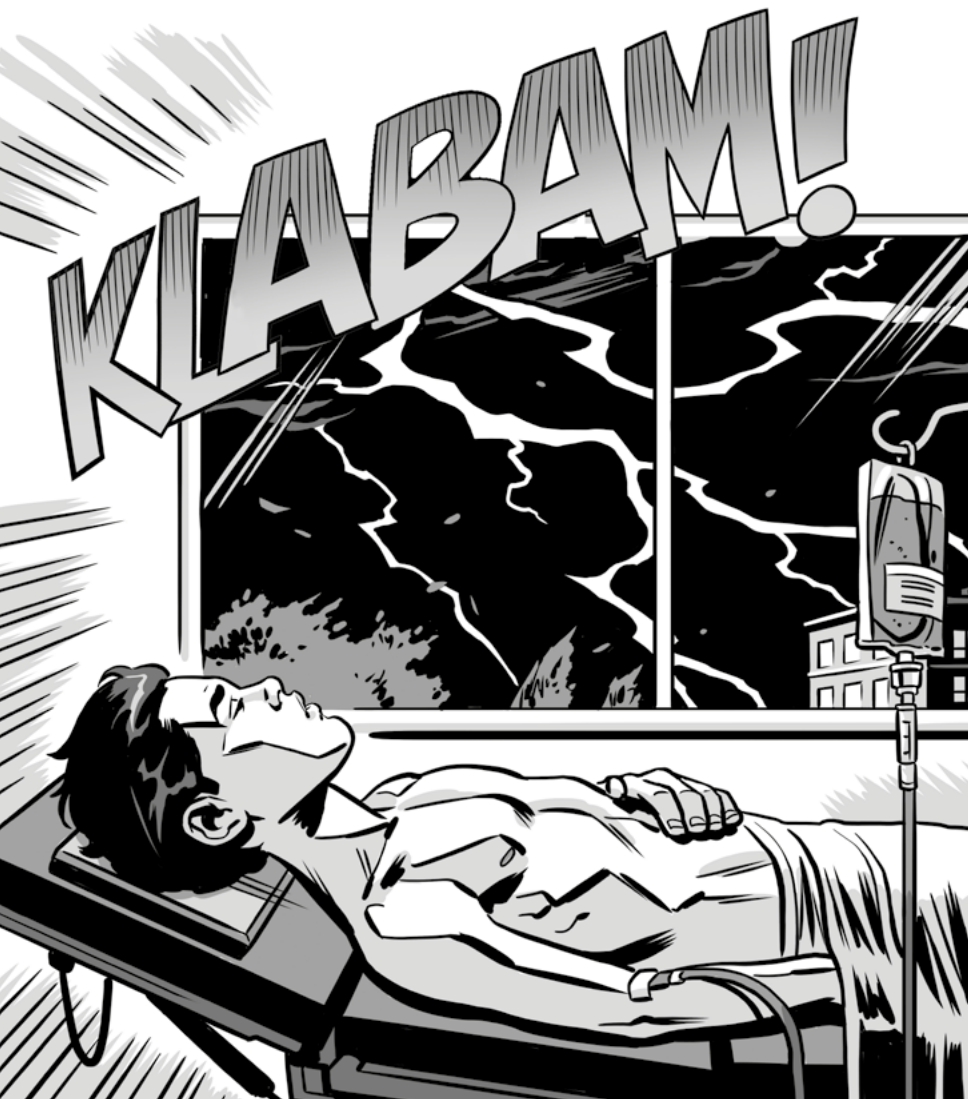
‘Geef me de verdoving maar,’ zei Ethan botweg en hij had meteen spijt van zijn toon.

‘Oké dan, Ethan.’ Penny pakte het infuus aan zijn arm en draaide aan het ventieltje.

Ethan voelde zijn ogen zwaarder worden en vroeg zich af of hij ze ooit weer zou openen. ‘Geef me de verdoving maar’ waren niet bepaald geweldige laatste woorden. Hij moest nog iets beters zeggen voordat zijn tong gevoelloos was.

‘Verpest dit niet, jongens,’ mompelde hij tegen Penny en Gemini. Niet echt een verbetering!

De donder buiten klonk alsof de lucht zichzelf uit elkaar scheurde.

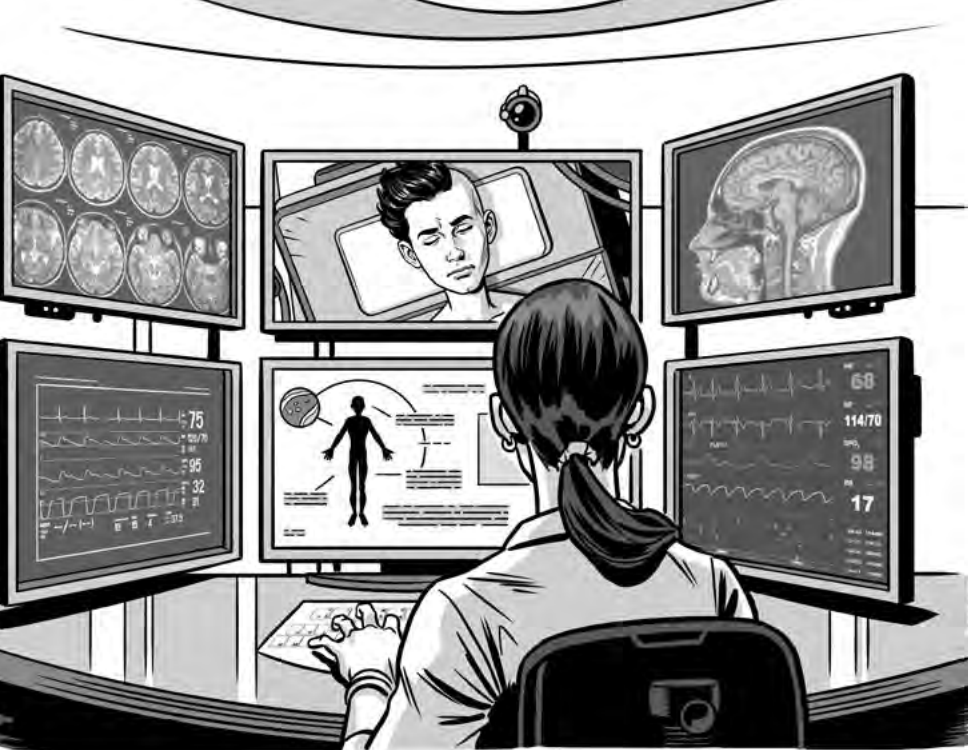

HOOFDSTUK 2

‘Patiënt is buiten bewustzijn,’ zei Gemini. ‘Toestemming om procedure te starten?’

Terwijl Penny voor de halve cirkel van monitoren zat, vroeg ze zich af of ze nu eigenlijk Ethan of zichzelf had proberen gerust te stellen. Ze herinnerde zichzelf eraan dat Ethan geen enkele kans had zonder haar en Gemini.

Op het scherm zag Penny Gemini zijn rechterhand opsteken. Boven op zijn vingertoppen gingen kleine luikjes open, die elk een laserscalpel

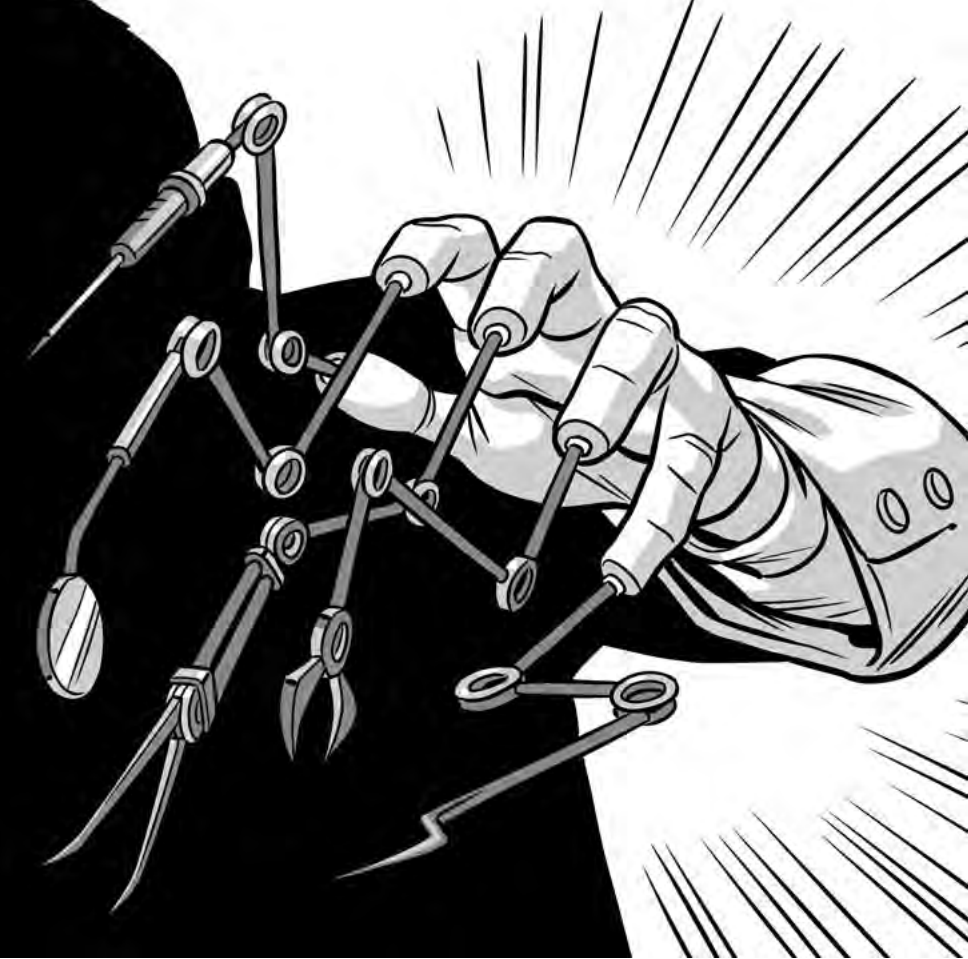
onthulden. Met vijf onafhankelijk samenwerkende scalpels kon Gemini op meerdere plaatsen tegelijk met onmenselijke precisie incisies maken.

‘Ga verder,’ zei ze.

Gemini bracht zijn vingers boven Ethans hoofdhuid en er verschenen helderblauwe, ongelooflijk dunne laserstralen. Gemini begon te

snijden. Terwijl hij snel en systematisch te werk ging, probeerde Penny niet aan Ethans ouders te denken, die buiten op de gang zaten te wachten.

uiteinden hiervan waren nano-instrumenten bevestigd, waardoor Gemini op microscopisch niveau te werk kon gaan, een niveau dat een menselijke chirurg nooit zou kunnen bereiken. Het doel was om Ethans vergevorderde tumor te verwijderen, om vervolgens de doorgesneden synapsen weer met elkaar te verbinden. Zoiets

Er kwamen meer chirurgische instrumenten uit Gemini's vingers, waaronder een tangetje, een pincet en een kleine spiegel. Op de vingertoppen van zijn linkerhand gingen nu ook luikjes open, die kleine zilveren staafjes onthulden. Aan de

was nog niet eerder geprobeerd in de medische wereld.

‘Statusupdate?’ vroeg Penny.

‘Doorgaan met het wegsnijden van de tumor.’ Gemini werkte vlot. Instrumenten kwamen tevoorschijn en verdwenen weer in zijn vingertoppen; hij kon snijden, bloed stelpen en tientallen kleine handelingen tegelijk uitvoeren.

Terwijl Penny toekeek, keerde haar zelfvertrouwen terug. Efficiënt werkte Gemini om de tumor heen. Maar het lastigste moest nog komen. Op het moment dat Gemini de verwijderde tumor in een pot liet vallen, deed een donderslag haar opschrikken.

‘Tumor weggesneden,’ zei hij. ‘Toestemming om te beginnen met het herstellen van synaptische verbindingen?’ Gemini stond op het punt om Ethans hersenen opnieuw te bedraden.

‘Ga door,’ zei Penny, terwijl ze probeerde de kalmte in haar stem te bewaren.

Gemini begon de miljoenen verbindingen in

Ethans hersenen te herstellen.

Penny bestudeerde het beeld van Ethans brein op de monitor. De delen die Gemini had hersteld, lichtten op zoals ze dat zouden moeten doen.

Twee uur later klopte Ethans hart normaal en de schade aan zijn hersenen was bijna gerepareerd.